

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.763 van 26 maart 2004
in de zaak A.109.687/XIV-6353.**

In zake : 1)XXX,
 2) XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat P. ROBERT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Over XXX, geboren op 8 januari 1960, en XXX, geboren op 21 augustus 1964, beiden van Colombiaanse nationaliteit, op 30 augustus 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 28 september 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 26 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 25 februari 2004 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekers komen België binnen op 18 februari 2001 en verklaren zich vluchteling op 25 juni 2001. Verzoeker is in het bezit van een Colombiaans paspoort zonder visum, waaruit blijkt dat hij op 13 februari 2001 het Schengengebied is binnengekomen via Duitsland, met name via Frankfurt-am-Main. Hetzelfde geldt voor verzoekster.

1.2. Op 6 augustus 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze beslissingen worden op dezelfde datum aan verzoekers ter kennis gebracht. De motivering van de bestreden beslissingen is identiek, zodat hierna enkel de motivering van de bestreden beslissing, voor wat verzoeker betreft, wordt weergegeven:

“(…)

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag dat aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 6 van de Conventie van 15 juni 1990 van Dublin.

Betrokkene heeft de buitengrenzen van de Europese Unie overschreden via Duitsland zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten en de Duitse overheid heeft in datum van 16/07/2001 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Overwegende het artikel 8 van de Rechten van de Mens zal de verwijdering naar een ander land van de Conventie van Dublin de betrokkene niet verhinderen nog contact te hebben met zijn familieleden (vrouw van zijn broer) in België en zijn nauwe familiebanden te onderhouden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij ZAB-Köln-Blaubach 13 - 50676 - Köln (Duitsland).

Brussel, op 06/08/2001

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken.

(…).”.

2. Overwegende dat verzoekers een enig middel ontwikkelen, afgeleid uit de “schending van (de) artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.7.1991 en van (de) artikelen 3.4 en 9 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990”; dat verzoekers daaraan toevoegen dat een kennelijke beoordelingsfout werd begaan;

2.1. Overwegende dat de bestreden beslissingen op een dubbele rechtsgrond berusten; dat enerzijds wordt overwogen dat de behandeling van de asielaanvragen toekomt aan de Duitse overheid op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 6 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990; dat anderzijds wordt overwogen dat de behandeling van de asielaanvragen in Duitsland, verzoekers niet belet om nog contact te hebben met familieleden in België en nauwe familiebanden te onderhouden; dat daaraan wordt toegevoegd dat een tijdelijke scheiding van de familie geen inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM;

Overwegende dat de bestreden beslissingen hun rechtsgrond vinden in artikel 6 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990, dat uitdrukkelijk bepaalt dat :

“wanneer een asielzoeker, komend uit een Staat die geen lid is van de Europese gemeenschappen, via het land, de zee of de lucht , op illegale wijze de grens van een Lid-staat heeft overschreden, de (die) Lid-Staat dan verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, via welke hij aantoonbaar is binnengekomen (...).”;

dat niet wordt betwist dat verzoekers via de luchthaven van Frankfurt-Am-Main, in Duitsland het Schengengebied zijn binnengekomen, zonder in het bezit te zijn van een Schengenvisum; dat verzoekers vervolgens een asielaanvraag in België hebben ingediend, zodat op basis van artikel 3.1. van het verdrag van Dublin van 15 juni 1990, de verwerende partij de asielaanvragen heeft behandeld; dat tijdens deze behandeling de Belgische overheid vaststelt dat verzoekers het Schengengebied zijn binnengekomen via Duitsland; dat overeenkomstig artikel 3.2. van voornoemd verdrag :

“het asielverzoek wordt behandeld door één Lid-Staat, die wordt aangewezen volgens de criteria van de artikelen 4 tot 8. Deze criteria zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.”;

dat vaststaat dat verzoekers geen gezinslid hebben dat als vluchteling werd erkend in België en hier legaal verblijft, met de omstandigheid dat dit gezinslid slechts de echtgenoot mag zijn van de asielzoeker, diens ongehuwd kind beneden de achttien jaar, of, indien de asielzoeker zelf een ongehuwd kind beneden de achttien jaar is, diens vader of moeder;

Overwegende dat op grond van voornoemde criteria, omschreven in de artikelen 4 tot 8, Duitsland de verantwoordelijke staat is om de asielaanvraag van verzoekers te behandelen; dat er slechts één mogelijkheid bestaat om van de verantwoordelijkheid van

de Duitse staat af te wijken, met name bij toepassing van artikel 3.4. van het Verdrag van Dublin, dat als volgt luidt :

“Elke Lid-Staat heeft het recht om een door een vreemdeling bij hem ingediend asielverzoek te behandelen, ook al is hij op grond van de in deze overeenkomst vastgestelde criteria daartoe niet verplicht, op voorwaarde dat de asielzoeker daarmee instemt.”;

dat het initiatiefrecht in dit verband enkel bij de staat berust die partij is bij de Conventie van Dublin en niet bij de asielzoeker, die enkel zijn instemming kan betuigen; dat op de niet-verantwoordelijke staat geen verplichting rust om een asielaanvraag te behandelen; dat het initiatiefrecht niet berust bij de Belgische staat, maar bij de Duitse staat; dat dit blijkt uit artikel 9 van de Conventie van Dublin dat als volgt luidt:

“Iedere Lid-Staat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze overeenkomst vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, om redenen van humanitaire aard, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, op verzoek van een andere Lid-Staat (in casu Duitsland) en op voorwaarde dat de asielzoeker ermee instemt, een asielverzoek behandelen. Indien de aangezochte Lid-Staat (België) dat verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze Staat overgedragen.”;

2.2. Overwegende dat gelet op het ontbreken van een visum en een verblijfstitel in hoofde van verzoekers en gelet op de overname van de verzoekers waarmee de Bondsrepubliek Duitsland heeft ingestemd, de Belgische staat niet langer als de verantwoordelijke lidstaat kan worden beschouwd om de asielaanvraag te behandelen; dat de enige verantwoordelijke lidstaat de Bondsrepubliek Duitsland is; dat België niet op basis van voornoemde artikelen 3.4. en 9 van het Verdrag van Dublin kan worden verplicht de asielaanvraag van verzoekers te behandelen; dat bovendien de familiebanden die verzoekers inroepen om de asielaanvragen in België te behandelen, niet in overeenstemming zijn met artikel 4 van voornoemd verdrag; dat gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat in het Verdrag van Dublin, de beslissingnemende overheid niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald (in casu Duitsland) en deze België overeenkomstig het bepaalde in artikel 9 van voormeld verdrag niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen (hetgeen blijkt uit zijn instemming tot overname); dat bijgevolg de eerste aangegeven rechtsgrond, met name artikel 6 van het verdrag van Dublin pertinent deugdelijk, afdoend en draagkrachtig is; dat de tweede aangegeven rechtsgrond, met name artikel 8 van het EVRM subsidair is en in casu een overtollig motief uitmaakt, zodat de eventuele schending ervan (wat niet wordt aangetoond) niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen;

2.3. Overwegende dat de verwerende partij, gelet op wat voorafgaat, verdragsrechtelijk, geen andere beslissingen kon nemen, zodat na een eventuele annulatie, de verwerende partij dezelfde beslissingen zou moeten nemen, als de thans bestreden beslissingen; dat in die zin de exceptie van de verwerende partij, gebaseerd op de afwezigheid van het rechtens vereiste actueel belang bij het enig middel, gegrond is;

2.4. Overwegende dat artikel 51, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet dient ingepast te worden in het verdragsrecht, overeenkomstig de regel dat het internationaal recht primeert op het intern recht;

2.5. Overwegende dat het enig middel van verzoekers faalt naar recht;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen middel hebben aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig maart tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	R. VAN DEN EECKHOUT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DEN EECKHOUT.

D. MOONS.